

September 1920, allerede paa det Tidspunkt tilstrækkelig stærkt havde gjort gældende overfor Befolkningen.

I et femte Punkt sagde den højtærede Minister, at jeg paastod, at der den 26. Oktober var foretaget militære Foranstaltninger, og det var godtgjort, at det ikke er rigtigt. Det er jo rigtigt, hvad jeg har sagt i Dag, at visse Ting blev foretaget den 26. Oktober; det fremgaar af disse Skrivelser, at Vagterne paa visse Steder er blevet forstærket, det fremgaar af den Skrivelse fra Militæret, Kommandanten, eller hvor den nu er fra, og andet eller mere har jeg i Dag ikke sagt derom, medens jeg paa den anden Side hævder, at hvis man vil foretage en virkelig Undersøgelse, en Afhøring af Folk, som kan antages at vide Besked om, hvad der har været til Stede, er det muligt, der kan komme et Supplement til de Skrivelser.

Den højtærede Minister forlanger, at jeg skal opgive, hvem mine Meddelere er. Jeg maa sige, som Venstre sagde i gamle Dage — ja, det kunde De lide! Den højtærede Minister kunde nok lide, at jeg opgav, hvem mine Meddelere er, men det gør jeg, som jeg før har sagt, ikke; man faar saa behandle mig, som man mener, det er passende, men de Meddelere, der under en eller anden Form er afhængige, dem beskytter jeg, og saa længe jeg er i Stand dertil, vil de ikke blive udleveret paa den Foranledning, som Ministeren her giver.

Der er i Sagen mange andre Ting vedrørende Militærspørgsmaalet, som kunde være interessante nok at fordybe sig i. Der er meget udenfor disse Skrivelser, der foreligger: Besættelsen paa Amalienborg f. Eks., hvor Kældrene var stoppende fulde af Soldater, Garderhøjfortets Udrustning med nye Motorer og Ting af lignende Beskaffenhed; det er Ting, der staar uoplyste, og om hvilke der er spurgt flere Gange. Det staar fremdeles som det sikre, at Militæret, hvad enten det er med eller uden Ministeriets Viden, holder et særligt Beredskab til Anvendelse mod Landets Befolkning, og at den højtærede Justitsminister finder det stemmende med sin Opgave som Minister at rasle med Vaabnene og at erklære, at han forbeholder sig at træffe Afgørelse om, hvornaar Militærberedskabet skal være til Anvendelse, uden Hensyn til eller uafhængigt af, hvad Opfattelse den ansvarlige Politidirektør i Hovedstaden maatte have. Dette, hævder jeg fremdeles, er lidet beroligende, lige saa lidt beroligende som de Oplysninger, der er givet i Sagen og findes i det her foreliggende Underbilag. Men jeg venter og gaar ud fra, at Militærkommissionen, uafhængigt af dette,

fortsætter de Undersøgelser, som jeg ved er foretaget, og det er muligt, at der under dem maatte komme andre eller bedre Oplysninger frem end dem, der her foreligger.

Ordføreren (Martin Hansen): Jeg ønsker kun at gøre nogle ganske faa Bemærkninger til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem Hr. Stauning. Det ærede Medlem udtalte, at det var ikke hans Skyld, at vi allerede igen havde en Diskussion om Rangeringerne, og hvad dermed staar i Forbindelse. Det maa jeg modsige, thi denne Diskussion har sit Udgangspunkt i det Angreb, det ærede Medlem rettede paa Regeringen under Finanslovens første Behandling. Man kan naturligvis ikke uanstøtet rette et Angreb, der ikke er berettiget, uden at vente, at det vil blive slaaet tilbage, og det er det, der sker i Dag. Det, der sker, er i Virkeligheden det, at det ærede Medlem her skal staa til Regnskab for det Angreb, han den Gang rettede mod Regeringen.

Naar det ærede Medlem i sin første Tale sagde, at den Realitet blev der tilbage, at Ministeriet holder Militær i Beredskab mod det danske Folk, maa jeg mene, at det ærede Medlem her tænker paa disse meget omtalte Automobiles. Jeg vil derfor henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, hvad der staar i Underbilag 5 til Ministeriets Redegørelse. Der staar bl. a.: „I 1918 var der ikke nogen fast Bestemmelse om, at Automobiles indgik i Beredskabet — skønnede man det nødvendigt, befaledes det for hver Gang —, men fra April 1919, da den Styrke, der ved Rangering vilde være disponibel til mobil Anvendelse, blev ret ringe, blev der truffet Bestemmelse om, at 3 af Hærens Automobiles — 1 Personvogn og 2 Lastvogne — skulde indgaa i Rangeringsstyrken for hurtigt at kunne transportere en Styrke til det Punkt, hvor der maatte være Anvendelse for den. Disse 3 Automobiles afgives, naar der rangeres, uden nærmere Ordre fra Hærens tekniske Korps til Kommandanten. De møder paa Sølgadens Kaserne, hvor de kører op i Forgaarden, de føres af værnepligtige Chauffører. De afgives ikke, naar der kun finder Vagtforstærkning Sted. Disse Bestemmelser er ikke ændret siden 1919“. Altsaa, i 1919 er den Bestemmelse truffet, at Automobiles indgaa i Hærens Beredskab.

Nu er Spørgsmaalet saa dette, hvorvidt disse Automobiles skulde bruges i de af det ærede Medlem nævnte Dage, og der giver Skrivelsen fuldkommen Oplysning om, at den Paaastand ikke er rigtig, som det ærede Medlem fremsatte under Finans-